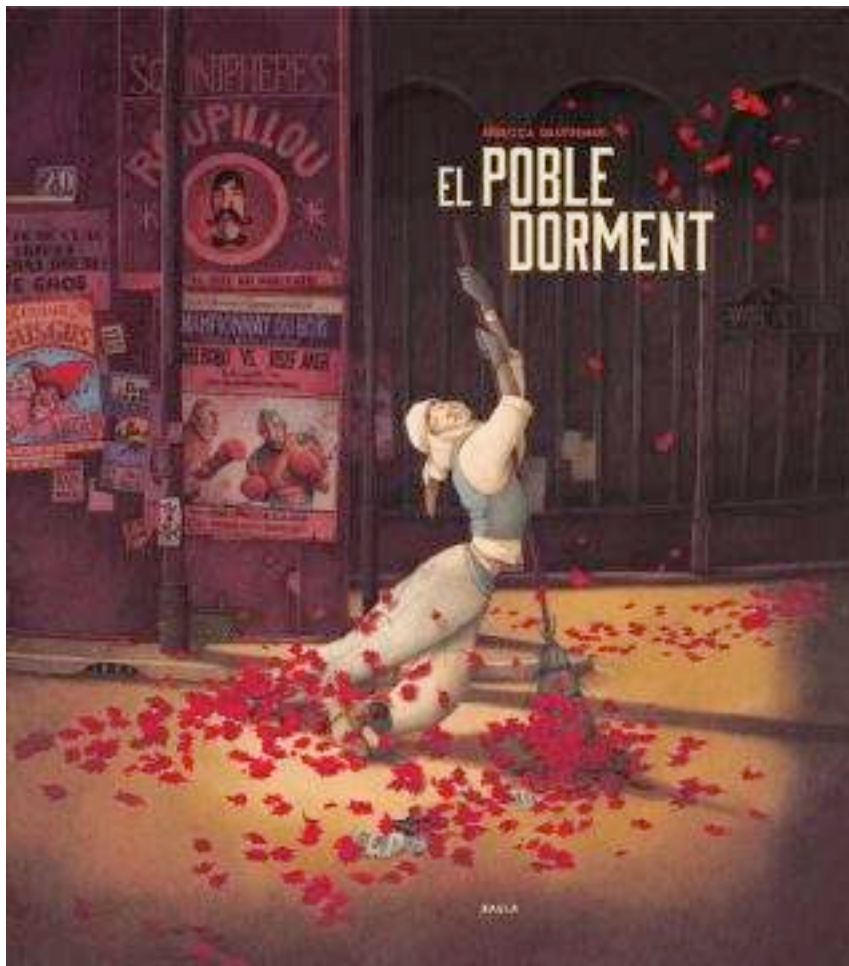

La bella Rébecca

Andreu Sotorra

Rébecca Dautremer. «El poble dorment». Traducció del francès («Le bois dormait») de Pau Joan Hernández. Il·lustracions de l'autora. Pàgines: 64. Col·lecció Singular. Editorial Baula, Barcelona, 2017. A partir de 5 anys.

Aquest és potser l'àlbum de la dibuixant Rébecca Dautremer més surrealista. S'inspira, o almenys això es desprèn fins i tot del títol original, en el conte «La bella dorment», que abans que el recuperés de la veu popular Charles Perrault, el 1679, es deia «La Belle au bois dormant», és a dir: «La bella dorment del bosc» o «La

bella del bosc dorment». També la mateixa Rébecca Dautremer hi torna perquè el títol francès de la publicació a l'Editorial Sarbacane (2016) és «Le Bois dormait». L'opció catalana ha estat més atrevida i ho ha deixat en «El poble dorment», qui sap si per influència del letàrgic procés d'independència. Sigui com sigui, les làmines respiren fusta, bosc, placidesa i somni centenari.

L'àlbum està estructurat com si en fossin dos. M'explico: les grans làmines parells (esquerra) són absolutament blanques, només amb dues petites figures de dos personatges que guien el lector per tot el recorregut de l'àlbum, que té un text mínim, gairebé imperceptible. Podria ser que un dels dos personatges fos un príncep, i és així com tornem al conte de fades popular de segles enrere. Les làmines senars (dreta) són les que mostren cadascuna de les escenes que s'imagina l'autora, amb altres personatges misteriosos, tots tocats pel mal de la son.

«Ja hem arribat. Vine, mira. I escolta bé perquè aquí no hi ha gaires sorolls. Només la pols que mou el vent, però això gairebé no fa remor», diuen els dos petits personatges. Amb frases com aquestes, l'autora convida el lector a passejar també silentment per l'àlbum. I és que les làmines parells, les grans làmines que reflecteixen l'estil inconfusible de l'autora, mostren aquesta serenor.

Hi descobrim una gran papallona; un conill difuminat entre la pols; uns arbres que s'enfilen cap al cel i un cavaller minúscul, genet del Més Enllà, enmig del camí; novament el cavaller, ara en primer pla, demoníac... I, de cop, trencant el bosc màgic, dues criatures en un parc infantil, adormits; una pagesa també adormida que tragina un feix de canyes; una banda femenina de músiques amb els caps damunt els instruments; una mà inquietant que penja d'una finestra; una ciclista ajagaguda en un racó amb la bicicleta al damunt; una escombriera repenjada a l'esombra i un vol de fulles vermelles aturades; un parell de lluitadors antics que s'han quedat abraçats en el seu son; els comensals d'un restaurant adormits damunt la taula; un viatger amb cotxe antic estirat sobre el camí amb l'equipatge escampat al seu costat; una estació de tren amb els viatgers adormits a l'andana i els bancs...

Tots porten cents anys llargs dormint, ens desvelen els enigmàtics personatges. ¿Es tracta d'un sortilegi...? ¿Es tracta d'un malefici...? ¿Només fent un clic amb els dits... es van adormir i potser es tornarien a despertar? ¿Com s'atura un malefici així, es diuen els dos personatges?

Doncs, de la mateixa manera com s'aturava en el vell conte: amb un petó. ¿Hi ha la princesa en aquesta història de Rébecca Dautremer? Potser no l'és, però ho sembla, ajaguda a terra, dormint

entre flors. I un primer pla del seu rostre assalta el lector... I hi ha de seguida una làmina blanca amb l'esbós, aquesta vegada engrandit, del que podria ser el príncep... ¿Qui l'ha dibuixat...? I quan ja és a la làmina de colors... ¿què pensa fer? Doncs, segurament que complir amb la tradició i anar a despertar la princesa o despertar tots els personatges que hem vist en el recorregut. Però això, per a Rébecca Dautremer, segurament, ja seria un altre àlbum.

Rébecca Dautremer (Gap, Alps Alps, França, 1971) va iniciar la seva activitat en el camp de la fotografia i el disseny, que va cursar a l'École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs de París fins al 1995. Va començar a treballar per l'Editorial Gautier-Languereau amb les primeres il·lustracions. Els àlbums de l'autora, després de vint anys, han traspassat el registre de la il·lustració per a infants i joves i són apreciats per tota mena de lectors sense fronteres d'edat, molts dels quals en són devots col·leccionistes, sobretot a partir del seu treball «Princesses, oubliées ou inconnues», amb text de Pierre Lechermeier (Gautier-Languereau, 2004), publicat també en català per Baula «Princeses oblidades o desconegudes» (2010), que ha fet un seguiment de l'obra de l'autora des d'aleshores.

Enllaços d'interès

(per visionar-los, cal descarregar abans el PDF de la crítica):

Vídeo que mostra el procés de creació d'un dels seus àlbums més celebrats, publicats també per l'Editorial Baula, en català, «Alícia al País de les Meravelles» (4 minuts):

<https://youtu.be/1NYXAePq980>

Entrevista a Rébecca Dautremer enregistrada el 2010 parlant dels seus treballs i de la il·lustració en general:

<https://youtu.be/PVAhxjv9irw>
